

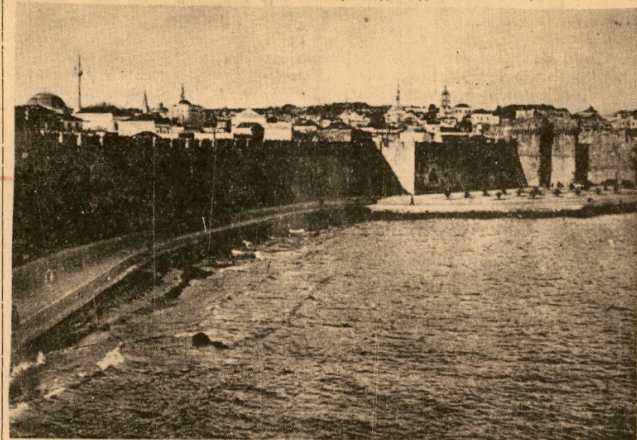

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιυτες να παρουσιάζη ότι και εις τα Δωδεκάνησα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι. ήρνευντο παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλοι. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν τώρα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους αναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτακτου και πρωτοφανούς έκτακτου συγκέντρωσεως έλεηλέρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Άφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Άπόστολος ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάξεισιν, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτάλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνινοχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντες, κατέπεσε και δα καμπέση ένταως παντός είδους ζυγός άσεν άν υπήρξεν εύτος έαρος και εξενωτικώς δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθιραι άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών διακρινόντο νέα μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλικής ή έπειτα σκοπεύει να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατάν ημετέωρήν διακλήσιν π. ρετάρη πελοπηλεις ηκαράι νερέρους πεζούς και έφιππους εις άλλας τας έδους περί τού Ναού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθείας της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρχιας Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί τού μητροπολιτικού θρόνου εκ τού ύψους του άποιου ο Έρραρχης εύτος με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχυντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Άπόστο-

λος, ενώ τώρα...) και μέ την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατ'έας εκ τού ύψους κυανέυ θρόνου ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διασηνέωση εις άπαντα

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν, ήτις εν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούργηεν ένδοξοις άφομομένη πάντοτε άχρηστέως προς την ίδεώδη και πεσθτην ένδικήν άποκατάστασιν. Ολίγη λεπτή παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπευθύνει προς τά έγκωνίως άνήλκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίνια τά έξής:

Άγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίγιν ώρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημην μέθ' ύμων τω άρχονταρχή Όω όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και όπως άξιώσωμεν κατά τό παρόν έτος τή συνορτάσασμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμένον δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαισε τους άποισίους του μικρούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερον περί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλλον ήμερότερον, φιανθρωπότερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικές φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αυτής Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμοιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

φυλής μας, εύρίσθαι Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμών 17, οίτινες έτέλεσαν να ηλαστογόραθήσωσι την ένδικήν ταύτην του ορθόδου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δεν είχεν άκόμη τελειώσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκλονιζόμενον πλέον, έκστή εις υφαινωλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άποψιν έν τέτορον της ώρας οι Έταλοι θάλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινητοσύνης, εις διά μέσου λαοκρατίας και ηρωικής ερώτη τό αναποιείον εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκκληζόμενους Έλληνικάτους πόρους του πληθους και να άντηκώσι τό υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις επαναλαμβανόμενον:

- Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.
- Ζήτω ή Ελλάς.
- Ζήτω ή Ένωσις.
- Ζήτω τό Έλληνικόν Έθνος.
- Ζήτω ο Έλληνισμός κλπ.

Τι συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός τού Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άκούσιν εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθήματος τού δούλου Έλληνα, ότεν αύτος εύρίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

Ακολουθεί ο Μητροπολίτης έκκεκτοί εις την αύλήν έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών του πληθους, τό όποιον ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικήν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δεν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατ' τών θυγάμεων τού κακού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

των Φίλελευθέρων αυτών Κυριών. Τό πλήθος όμως άθουμένον προς τά όπισω υπό των ένδικών καταστροφών δεν διαταίει να ζητωκραυγάση έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι πόσοι του και κατά πρόσωπον άκόμη των Έταλων, οίτινες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της Δωδεκανήσου πληθύναν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παύσαι τών ιταλικών ζυγών άντί της ένδικής των άποκατάστασεως. Αλλ οι ζητωκραυγαι αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τον λοχαγόν Άράταν τρέμουντα από αγωνάκτιστον και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλήθη, τά όποια παρ' άλλας τας άπειλάς και τας καταρώεις βραδέως άποσώρυνται εις τά ίδια δι' άτραπών και άδών άπομεικνυμένων άναγορευέσις έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία του λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένωπιόν του έξητωκραύγαε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεμεικνύθη ο λοχαγός κατ' άπο τρία βήματα, προσκαλήθεν εις τινα τούκον της οδού, ήρχεσ μετ' άπειματος να κτυπά τόν γρόνον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν του πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας, αυστηρότερα ή περιφρουρήσεις της Συνοικίας Μητροπόλεως, έν ή μετ' έμεικνύσαν εις νέας δεκαετίες της, Δημοσθένης Λοιζίδης όνομαζόμενος, τομήσας να παρασπρή εις τινα χωροφυλικα, ζυλοκοπούντα άντελάς έν μικράν πασίον, ότι δεν ήπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, ώδηγήση εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίκους ώρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνοι τα όφρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Άράτα, αυστηρόν εις αυτόν έν τέλει, ότι δεν ήπρεπε να είπη τί περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και συνενείας του.